

Сентиментальний тихий полонез

Євген Плужник

Сентиментальний тихий полонез,—
І раптом вся приникла до роялю...
Не треба сліз, моя далека Галю!
Усе загоїться, забудеться, минеться,
І я піду — життям ця необхідність зветься.
Піду в далекі тихі хутори...
Чи ви згадаєте мене у Відні?
Ніхто, ніхто мені не говори,
Що єсть серця якісь близькі і рідні!